

менно известиотъ него за сичкытъ робы, и дозна какъ нѣйныжтъ баща живѣй. Тя е много пѣти молила господарьтъ си да ѝ покаже робоветъ, на което ѝ е той отговорилъ, какъ нетреба чловѣкъ любопитенъ да бѣде.»

Една вѣчеръ, когато е чорбата за робоветъ въ чанади насирана и на една дѣска за носеніе стояла, рече капуджіята на Ружица: »Ружице дойди съ мене! Азъ утрѣ ще отида съ господина на пѣтъ, заради туй да ти покажа тъмницитъ на робоветъ, защото ти ще имъ носишъ храна. Моята съпруга нѣма време, а нито воля.—»Той зе дѣската на която е била чорбата въ една, а ключеветъ въ другарѣка, и отиде подъ единъ мрачный сводъ.

Туй е было за Ружица твърдѣ ненадѣйно, тя не е мислила какъ ще въ туй мгновеніе баща си да види. Нѣ колкото е нѣйната радостъ голѣма была, толкози е нѣкой страхъ чувствовала. Душата ѝ е была ствсемъ поколебана; и, намисли да ся предъ капуджіята на баща си не покаже. »Защото, мѣслила е тя, ако ся чуе, да съмъ азъ нѣговата дъщеря, тогизъ нѣма да ми ся ключеветъ отъ тъмницытъ повѣрять.»

Капуджіята отвори едни малки врата. А Ружица погледа страшно вътрѣ. Единъ чловѣкъ на когото лицето е било съ коса и брада покрито, седѣше въ тъмницата. »Този е, рече капуджіята, былъ храбрѣи отличенъ войникъ, нѣ карти и проклетото пѣянство го развалиха, и отъ